

Előfizetési árak:

ostán vagy házhoz küldve:

Egész évre. 20.— kor.

Félévre . 10.— kor.

Negyedévre 5.— kor.

Egy hónapra 1.70 kor.

Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területen-

ként 8 fillér.

Nyiltér és magán-

érdekű közlemények

soronként 40 fillér.

Megjelenik

minden nap, az ün-

nepek és vasárnapok

kivételével.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 13.

Főszerkesztő:

Felelős szerkesztő:

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 13.

Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Konez Ákos.

Dr. Orbán József.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

Néppárti törekvések.

Debreczen, július 4.

Már volt alkalmunk reámutatni e lapok hasábjain arra a szerepre, melyet a néppárt a kath. autonomia kérdésével szemben elfoglalt s melynek célja nem egyéb, minthogy a vallás- és közoktatás-ügyminiszterium a kezelése alatt álló alapokat és alapítványokat bocsássa át az autonomia rendelkezésére és hogy a legfőbb kegyuri jogok gyakorlásáról mondjon le az autonomia javára. Ez álláspontnak újabbán dr. Hortoványi József, a néppárt egyik buzgó apostola adott kifejezést, közölvén a néppárt hivatalos organumában az autonomiai kongresszus huszonhetes bizottsága és a közoktatási miniszter megbízottjai között tartott tanácskozások eredményét s arra a következtetésre jut, hogy az alapok és alapítványok kezelésének, valamint a legfőbb kegyuri jog gyakorlatának az állam kezeléséből az autonomia közegei részére átadása a katolikus autonomia rendezésének alapfelvételét képezi.

Ime, a néppárt programja, melyhez ha hozzáadjuk még, hogy kívánja az autonomia javára a vallás- és tanulmányi alaptól fentartott iskolák részére az ellenőrzési jogot, világosan előttünk áll az a törekvés, mely Magyarország politikai és társadalmi egységének meg-

bontását és a katolikus egyháznak az államjogaiba beavatkozását kívánja s régen letűnt századok szellemét óhajtaná felébreszteni.

A mi e három kívánságnak fölszínre hozatalát illeti, megszoktuk már a néppárt részéről, hogy naponként keres elő a lomtárból egy-egy régiséget s kiteszi közszemlére, hogy megcsudáljuk azokat, mint a muzeumok özőnvezetői magatherionjai maradványait s napi rendre tértünk felette. A most felvett jámbor óhajások azonban veszedelmesebb természetűek lévén, foglalkoznunk kell azokkal, nehogy úgy tűnjék fel a laikus közönség előtt, hogy azok a kívánságok csak némi tekintetben is jogos alappal bírnak.

Az említett kívánságok teljesítése egyenlő volna a magyar állam souverain jogainak csorbitásával, állami felségjogoknak az államban az egyház részére átengedésével, a magyar állam teljes megalázásával: „a status in statu“ lehetőségének előismerésével. Mosolyognunk kellene e három kívánságon, ha nem tudnánk, hogy azok háta mögött egy tekintélyes s a hatalom minden eszközeivel rendelkező párt rejlik, mely dr. Hortoványi Józsefet, mint az ecclesia militans egyik kiváló harcászát előre küldötte, hogy vizsgálja meg a terepet, mely a legközelebbi választási harcok

színhelye lesz s a hangulatot készítse elő.

A néppárt azonban Wlassits Gyula vallás- és közoktatási miniszterben ellenfeleire talált, aki azon elvből kiindulva: principiis obsta, visszautasít minden törekvést, mely a magyar állam felségjogai s a magyar társadalom egysége ellen irányul.

Ismerjük a miniszter határozott s többször kifejezett véleményét e kérdésekkel szemben s még csak a lehetőségét is kizártnak tartjuk, hogy valaha álláspontjából egy hajszálnyit is engedjen. Az alapok és alapítványok állami s nem egy vallásfelekezeti egyedül illető jogi természetéhez kétség nem férhet. Ezt elismerte az 1848-iki törvényhozás, melynek alkotásait megbolygatni nem lehet.

És ez nem csupán a liberális-mus kérdése, hanem tisztán jogi kérdés, mely szerint azon alapok és alapítványok eredete visszavezethető állami s nem felekezeti forrásokra s azoknak az állam kezeléséből kivétele s felekezeti célokra átengedése a történelem által igazolt s elősmert nemzeti jogok megsértését képezné.

De még sokkal nagyobb jogsérelmet képezne a kegyuri és felségjog egyes részeinek az autonomia javára kiszolgáltatása, Magyarország alkotmányos királya semmiféle jogról, mely őt az állam sou-

TARCZA

Madonnák.

Irta: Gallovich Jenő.

I.

Arnyas, hűvös hely. Temető. Virágozó akácok alatt szanaszét sírok heverték. Behorpadt, rögös volt az egyik. A keresztje hiányzott. A kiemelkedő föld mutatta, hogy sír volt valaha. A másik rendezett volt. — Frissen festett vaskerítés óvta. A magas márványemlék alig látszott ki az illatos sárga Mareschal Nill rózsák közül. Ezt szerették, amazt nem. Ott szegény, itt gazdag feküdt.

Bolyongtam napokon keresztül a sírok között. Nem is az uton mentem, hanem a merre a lábam vitt. Keresztülgázoltam a magasra nőtt cserjékeu, rátapostam a sírok között rendetlen módon kihajtott gazra és mentem, amíg csak bele nem fáradtam.

Ismertem már a legtöbb sirt. Még azt is, amelyről hiányzott a fejfa. Szép volt előtttem a hűvös, arnyas hely. A temető, melynek levegője mindig balzsamos volt a fehér akácvirágtól.

Soha sem rettegtem a haláltól. Megnyugvással, megadással bolyongtam a sírok között. Mintha csak valami üvegházban lettem volna. Jobban éreztem magamat, mint odahaza. Ott égetett, sorvasztott, kinzott

folyton valami után, a vágy. Mit tudom én mi után? Minden után. mit a szem belát és az agy ismer. A temetőben nyugodt voltam. Nem kinzott, nem epesztett, nem sorvasztott semmi. Tanultam lemondani.

A temetőben született meg az én legelső szerelmem. Fiatal voltam és fogékony. Tele hittal, idealizmussal. És megdöbbant a szívem.

Asszony volt. Fiatal és szenvedő. Még nem is léteztem, amikor már meghalt. Vétellenül bukkantam a sírjára. Ott feküdt, ahol a legnépesebb volt a temető. Körülötte mindenütt egy sír, egy halott. Hosszu idő mult el, amióta meghalt. Már nem is temetnek oda. Nincs hely. A sírásók a temető másik részében ásták az ujonnan érkezettek számára a gödröt.

Fiatal volt, a mikor meghalt. Nagyon fiatal. A szenvedés vitte a sírba. Elhervadt, elpusztult, mint virág, melyet a fagy ér. A nélkül, hogy élt volna, birt volna fogalommal a boldogság, az élet felől.

Asszony volt. Fiatal és szenvedő. Sokat szenvedtem életemben. Bizonyára ez a körülmény hozott össze veie. Ez szülhette azt a rokonszenvet is, a melylyel a legelső pillanatban vissitettem a halott iránt, kit nem is ismertem soha. Szántam és bánkódtam a halála felett. Mintha legalább is ismertem volna. Soha sem láttam, soha sem hallottam feőle. A fekete márvány-emlékbe

véselt néhány szóból értesültem, hogy létezett egykor...

Es egyre jobban szántam, egyre jobban bánkódtam. Utam egyenesen az ő sírjához vezetett. Ott áldogáltam órahosszat. Behunytam a szemem és gondolkodtam. Lassan feltámadt előttem a halott arca. Nyugodtan és mosolyogva. Fehér volt az arca és piros az ajka. Asszony volt. Édes, szép asszony. Fehér, puha karokkal, a melyek erősen tudtak szorítani, ölelni. Formás, kicsi asszonyka, minden jó tulajdonsággal megáldva. Így élt a fantáziámban. Ó, ki nek esontjait is porrá örölte már akkor az idő...

Élt a lelkemben egy ideál. Halvány képű, édes, kicsi, barna leány. Én azt láttam a halottban. És lassan megszerettem. Csendes, gyöngéd, tisztá, poetikus szerelemmel. Nem volt benne semmi szenvedély, cseppnyi kitörés sem. Ideálisan szerettem őt, úgy a milyen; úgy a mint van.

Elhalt, elpusztult. Akár a virág, melyet a fagy ér. Hirtelen, egyszerre.

Es szőttem mesét. Esküvőre ment a fehér lelkű leány. Törékeny, szelid teremtés. A férfi idős volt és gazember. Éjjelnappal szivta a vérét a fehér galambnak, a ki irtózott tőle. És jött a hervadás. Zuggott, kongott a sok harang. Elpusztult, meghalt a kicsi galamb.

A temetőben bolyongtam mindig. Folyton az ő sírja előtt tartózkodtam. Előttem

verainitásából kifolyólag megilleti, le nem mondhatván, alkotmányos kormány ily jogokat senkinek át nem engedhetvén. Az alkotmányosságnak visszaállítása óta sokszor hallottunk a katolikus klérus részéről kijelentéseket, melyek a kegyuri jognak vagy legalább egy részének az egyház javára átengedését hangoztatták; valahányszor azonban a római szentszék és a kormány között ily kérdésekben conflictus merült fel, a magyar kormány mindannyiszor elegendő erélyt tanusított, hogy minden, a magyar király felségjoga ellen intézett illetéktelen beavatkozásnak elejét vegye.

Magyarország alkotmányos kormánya megmutatta a multban, hogy jogait megvédeni elegendő hatalommal rendelkezik. Wlassics Gyula közoktatási minisztert nem sértjük meg azzal, hogy a magyar állam jogaiból csak egy szemernyit is konfiskálni engedjen, akár az alapok és alapítványokról, akár a legfőbb kegyuri jog gyakorlásáról van szó, annál kevésbé tesszük fel róla, hogy a magyar államnak közoktatásügyét a néppárti apostolok sáfárkodásának engedje át.

Adjuk meg az autonomiának, a mi az autonomiáé, de ne engedjük, hogy azt a néppárt politikai céljainak eszközéül használja fel.

A trónörökös házassága. A hivatalos lap mai száma a következő két közleményre számol be a trónörökös házasságáról és hitvesének rangemeléséről:

I.

„Ő császári és apostoli királyi Felsége, ausztria-estei Ferenéz Ferdinánd főherceg ur, Ő császári és apostoli királyi Felségének,

volt egyre a képe. És mindig jobban szerettem. Előt nem is lehet úgy szeretni. Előben folyton csalódik az ember. A halott hű volt hozzám. Olyan volt mindig, a milyennek én tudni akartam. A milyennek a lelkem, a fantáziám alkotta. Állhatatos, igaz, szent. És nem bántott meg soha.

Nehéz volt a válás. Mennem kellett. Az ember élete folytonos szenvedés. A végzet elragadja attól, a kit megtanul igazán, hiven szeretni. És üldözi, üldözi a sors, a míg egy napon össze nem roskad előtte a meggyőtrött, kifáradt lélek . . .

Hosszu idő mult el. Nem voltam szerelmes soha. Fogva tart az első szerelmgm, Előttem lebeg a fehér, édes Madonna-arcz.

*

Éles, esipős novemberi szél. Kavarja a homokot, söpri a port, a lehullott száraz falevelet. Könnyű szárnyával magasra kap egy-egy papírdarabot és forgatja, forgatja sebesen. Ki tudja meddig . . . Ki tudja merre . . .

Fakó, megsárgult, elrongyolódott papír hullott elém. El is van tépve. Alig lehet kivenni rajta a betüket. Egy gyászjelentés. Fiatal asszony halt meg. Sokat szenvedett.

Feltámadt előttem a fehér Madonna-arcz. Ugy fáj a lelkem. Tele gyül a szemem könnyel. Sírok keservesen . . .

II.

A folytonos mulatozásba is belefárad végre az ember. Idegessé teszi a lárma, zaj. Szökik a fény elől, a mely hamis és amelyben fázik az ember lelke. Vágyakozik a csend, a nyugalom után.

mint a legmagasabb uralkodóház legfőbb felséges fejének hozzájárulásával és beleegyezésével, az 1900. évi július hó 1. én Reichstadtban, Csehországban, méltóságos cotkowai és wognini Chotek Zsófia grófnővel morganatikus házasságra lépett.“

II.

„Ő császári és apostoli királyi Felsége, folyó évi július hó 2-án Ischlben kelt legfelső kéziratával, kegyelemben indítva érezte magát: ausztria-estei Ferenéz Ferdinánd főherceg ur Ő császári és királyi Felsége morganatikus hitvesét. Zsófiát, született chotkowai és wognini Chotek grófnőt, díjmentesen örökös hercegi rangra emelni, Hohenberg névvel és „ő hercegi kegyelmessége“ czimzéssel.“

A Tiszavidéki Dalosszövetség dalünnepélye Szatmártt.

— 1900. június hó 29—30. — július hó 1. —

Debreczen, július 3.

Kiváló szép és eredményében magára a hazai magyar dalügyre mélyen kiható ünnepet ült a Tiszavidéki Dalosszövetség Szatmáron, ünnepelve egyidejűleg a Szatmári Dalegyesület-nek 25 éves fennállását is.

Jóleső örömmel töltötte el keblünket annak tapasztalata, hogy a sok felől összesereglett dalárok között a testvéri és baráti jó viszony mintegy varázsütésre eloszlott minden ridegséget s az egymással szemben a versengés által mindedig fájdalommal észlelt féltékenységet.

Nem versenyezni, de áthatva a magasztos dalügy iránt érzett lelkesedéstől, ünnepelni sereglettek össze Debreczen, Máramaros-Sziget, Nyiregyháza, H.-Szoboszló, H.-Nánás, N. Károly, N.-Szalonta dalárai s több csak képviselőileg részt vett dalegyletek megbizottai, ünnepelni a magyar dalügy diadalát, elismerést nyújtani a jubiláns szatmári dalegyesületnek.

Fényes elégtételül szolgál mindazoknak, kik a szövetség megalakításában buzgólkodtak, — az elért siker.

Botorkálunk. Sár és kövek között vezet az utunk. Beléptünk a sárba, belebotlunk a kőbe. És elfárad az ember. De nincs, hol megpihenjen.

Hidegség, hűvösség. A vörösre vált kandalló mellett csak az ember bőre ég. A lelke, az borzong, az fázik. Az üres, a barátságatlan szoba nem ad nyugalmat. Elrebben az álom az ember szeméiről. És a mikor felkel, csak kimerültséget érez.

Czélitalan a küzködés. Ha győzelemmel végződik is a harc, a siker nem okoz örömet. A kényelem, tisztán a jólét nem czél. Az emberi szívnek, léleknek szüksége van egyébire.

Úz, hajt, kerget valami ismeretlen vágy előre. A szív, a lélek, ural bennünket. És egyszer kigyullad a szív és felmelegszik a lélek. A czél el van érve. Egyidejűleg elérkezik a nyugalom, a csend, a béke, a boldogság.

*

Botorkáltam. Jártam a sárban és belebotlottam a kőbe. Fázott a lelkem. Megeszmörlöttem a zajtól. Fáradtságot éreztem a küzdelemben és csend, nyugalom után sóvárogtam.

A czél hiányzott. A nehéz, fáradtságos küzdelmek nem csüggesztettek el. A győzelem azonban soha sem szerzett, soha sem okozott örömet. A vörössé, tűzessé vált kandalló mellett égett a bőröm, a lelkem azonban csak nem tudott felmelegedni.

Vágyakoztam, sóvárogtam egy tiszta leánykéz után. És hasztalan áhitoztam. Nem tudtam megtalálni, nem tudtam fel-lelni.

De egyszer! Nagy sokára mégis. Egy

Az elismerés méltó hangján kifejezést adott megelégedésének Szatmár város nagyérdemű közönsége.

Azok a buzditó s nagyhorderejű kijelentések, a melyek Szatmár megye fenkolt lelkű főispánjának, gróf Hugonnai Bélának ajkáról elhangzottak, mély hatással voltak a hallgatóságra, de különösen mélyen bevésődtek a dalárok szívébe s csak fokozni fogják bennök a szorgalmat, kitartást és tette vágyást.

Valódi értékére emelte fel a főispán itt a hazai dalművelés magasztos és hazafias eszméjét, jólesett arról a magas helyről hallanunk azt, hogy a magyar dalkultúra terjesztése egyik fő faktora magyar államiságunk megerősítésének, a nemzetiségek közt még fennálló válaszfalak ledöntése és a testvéri jó viszony terjesztésének.

A diszülésen a főispán ur eme kijelentései termékeny talajra találtak s bizonyára a nemes s hazafias irányu törekvéseknek elősegítéséhez nagyban hozzá fognak járulni.

Feledhetlen lesz mindazok előtt, kik tanui voltak annak a jelenetnek, mely a Tiszavidéki Dalosszövetség közgyűlésén lefolyt, a midőn hazánk egyik büszkesége, gróf Zichy Géza, zeneművészetünk fényes csillaga beragyogta művész-lelkével a szövetséget, s tanujelét adta a magyar dalkultúra iránt érzett lelkes rokonszenvének az által, hogy elfogadta a „Tiszavidéki Dalosszövetség“ védnöki tisztjét.

Gróf Zichy Géza iránt hazánk minden egyes daltestülete rajongó szeretettel viseltetik, de a nemes gróf bizonyára tudomásával is bir annak, hogy a Tiszavidéki Dalosszövetség, — melynek megalakulásáról a O. M. D. E. választmánya 1900. év június 9-én tartott ülésében csak annyiban vett tudomást, hogy érdemes elnöke az ülésről felvett jegyzőkönyv 2. g) pontja szerint hat más ügygyel egyetemben jelenti, hogy megalakult, — ki is fogja érdemelni az előlegezett

kéz, a mely intéri minden bizonynyal az emberek sorsát is, elém vezetett egy leányt. Fehér volt az arca. A természetből volt fehér. Mintha csak festve, vagy vésvé lett volna. És ebben a csodálatos fehérségben ragyogott, égett a két szem és kipirosodott a kicsi száj.

És ebben a csodálatos fehérségben hófehér volt a lélek is. És érzékeny, mint a virág, puha, mint a viasz. Maga volt az égből alászállott Madonna. Csak egyszer láttam, csak egyszer beszéltem vele. És lángot fogott a szívem, felmelegedett a lelkem.

A küzdelem után nem éreztem fáradtságot. Megtaláltam a nyugalmat. A legkisebb siker is örömmel töltött el. Ketten tapsoltunk az elért sikernek. Volt, a ki megértett, volt, a ki szeretett.

A csüggedés eltűnt. Bizalommal, megerősödve, sok bátorsággal, hittel néztem a bizonytalanságba, a jövő elé. Ugy éreztem, hogy eddig még nem is éltem. Az átszenvedett sok nyomorúság, gyötrellem, parány ahhoz a nagy boldogsághoz képest, a mely a jövőben várakozik reám.

*

Megragadtam a kalapácsot. Megjött a munkakedvem. Nem riadtam vissza semmi akadálytól. Csak egy gondolatom volt. Övni, megvédeni ezt a törékeny, érzékeny semmiséget mindentől.

Örködtem az álmai felett. Utját álltam a bánatnak. Nem engedtem közelébe a szomorúságot. Azt akartam, hogy ne tudja, mi a gond. Derűs, tiszta maradjon kedélye örökre.

bizalmat, s bizonyára azt is tudja a nemes gróf, hogy a szövetség megalkotóiban nem a szalmaláng, hanem a lelkesedés erős tüze ég s az kihamvadni nem is fog.

A dalosszövetség előtt nyitva az ut, hogy megmutassa, miként kellene Magyarország dalművelését munkálni s fejleszteni s karöltve a Dunántuli Dalosszövetséggel, irányt fog adni a többi, még nem szervezett dalegyesületeknek is a tevéleges munkára.

Nem arany és ezüstért kell a dalegyesületeknek versenyezni s nem az elsőség feletti féltékenységből eredő gyűlölködés s intrika fogja az egyesületeket egy zászló alá tömöríteni, hanem magáért a hazai dalügyért való igaz lelkesedés. Az országos dalünnepélyek csak akkor emelkednek nemes hivatásuk magaslatára, ha ki lesz onnan küszöbölve minden olyan akadály, amely nem a hazai dalügy elővitelét tüzte ezéjéül; már pedig ily nemes szent ügyet csak a testvéries együttérzés, gondolkodás s nem a visszavonás emelhet nagygyá s tehet ország-világ előttismertté.

A Szatmáron tartott szövetségi ünnepély meggyőzött bennünket arról, hogy az irány helyes, mert mit is tapasztaltunk már ezen szövetség első ünnepélyén? — Elsőben is azt, hogy a kezdő egyesületeknek, — amelyek versenyre még nem is gondolhattak — mód nyujtott arra, hogy készültségokről tanujelt adhassanak és tanulásukról bizonyosságot tegyenek, még pedig azzal a megnyugtató tudattal, hogy sem intrika, sem maró s gyakran igaztalan kritikával találkozni nem fognak.

Törekvésük a közönség osztatlan elismerésével találkozott s a lelkes tapavihar, melylyel az előadásokon ki lettek tüntetve, bizonyára csak fokozni fogja bennök a szorgalmat s tanulni vágyást.

Minden működő egyesület egy kitüntetés nyert, de ez a kitüntetés többet ér arany

Kattogott a kalapács. Soha annyi erőt még nem éreztem karjaimban. Margit mosolygása, ártatlan tekintete kísért mindenütt utaimon.

El akartam fogni a napsugarat, hogy neki adjam. Én szőtem nekimesét, bohokás regét arról a nagy boldogságról, amelyet határtalan erővel fogok kiesikarni számára a sorstól.

Sokat éltem, sokat szenvedtem, fáradt vagyok. Megroskadva, megtörve botorkáltam az emberek között. Reményem nem volt, ábrándjaim szerte tűntek. Mindenütt homályt, sötétséget láttam. És egyszer elém vetett a sors egy leányt. Édes, halvány arczu, barna leányt. Olyant, amilyem a lelkem és fantáziám alkotott. És úgy éreztem, hogy még nem is éltem eddig és a szenvedés parány ahhoz a nagy boldogsághoz képest, amely a jövőben várakozik reám. A homály, a sötétség elünt és erő, határtalan erő szállt a lelkembe. Bizalommal, bátorsággal néztem a bizonytalanságba, a jövő elé. Meséltem neki fényről, csillogásról és arról, a nagy, tiszta, igaz, örökkön tartó boldogságról, mely a jövőben osztályrészünk lesz.

Egy verőfényes reggelen a kertben jártunk. Illatos virágokkal volt tele a kert. Letéptem egy marék ibolyát és odanyujtottam neki. Elfogadta. Arczához emelte a virágot. És aztán széjjel szórta az uton. Illatos kék ibolyával volt tele szórva az ut.

Szomorúság, mély bánat fogott el. Könyvek szivárogtak a szemembe. Megtörtem, megroskadtam. Ugy érzem, hogy sokat éltem, sokat szenvedtem s nagyon fáradt vagyok.

serlegnél, ezüst billikomnál; ez nem más, mint gróf Zichy Géza azon kijelentése, hogy „köszönöm, fiaim, mindnyájan jól viseltétek magatokat, mindnyájan kitűnően készültétek, meg vagyok veletek elégedve“, ez a kijelentés azért becses, mert szívből jön és igaz!

Örömmel jelezzük, hogy oly szép készültséget mutattak be az egyesületek, hogy igazi lelki örömnökre szolgál a legilletékebb tényező kijelentésének megerősítése.

Dicséret illeti a kezdeményező „Debreczeni Dalegylet“ et a szövetség megalakításáért.

De hálás köszönet illeti a szatmári Dalegylet-et, annak vezető férfait, Hermán Mihály polgármester és Jaskovics Ferencz urat, a melyt a nagy munkáért és fáradságért, a melyet a kettős dalünnep érdekében kifejtettek.

A Tiszavidéki Dalosszövetség költségzése július hó 1-én, vasárnap délelőtt tartott meg, hol a pályadíjat nyert 2 férfikar szerzőjének neve is bejelentetett.

Példátlan s meglepő eredménye volt a jeligés levelek felbontásának: úgy a műdalt, mint a népdalegyveleget dr. Bródy Miklós ur nagykárolyi lakos, bécsi zeneakadémiát hallgatott férfiú írta, s így mind a két pályadíjat ő nyerte meg.

A jövő évi szövetségi dalünnep helye és idejének megválasztása az igazgatóválasztmányra bízott.

Magának a dalünnepélynek lefolyása minden tekintetben vonzó és oly kellemes volt, hogy ilyen ünnepélyre, melyen mintegy 500 dalár sereglett össze, csak édes emlékekkel lehet visszagondolni.

A lelkesedés tüzevel sereglettek össze a dalárok, a lelkesedés fokozottabb tüzevel oszoltak szét az ünnepély színhelyéről; bezeg nem bántott most egy dalegyletet sem a keserűség, a méltatlan kicsinylés s a meg nem érdemelt lefokozás.

Becsületes, szorgalmas munka teljesítése szerzett jóleső megnyugvást mindenki szívében s a jövő évi szövetségi dalünnepben bizonyára még művészesebb készültségnek lehetünk és leszünk szem- és fültanui.

Addig is szorgalmat, kitartást és tanulást ajánlunk a dalegyesületeknek, a derék vezetőségnek pedig erőt a további nagy munkához!

A kínai forradalom.

— Express-tudósítás. —

Budapest, július 3.

Üzik, hajtják egymást a szenzációk és a mai hírekben még a legtulzóbb optimistáknak is az az impressziójuk támad, hogy óriási háboru küszöbén állunk és az események fejlődése szinte kizárja, hogy Kinában valóságos háboru nélkül lehessen olyan rendet csinálni, a mely a kínaiak kétségbevonhatatlan jogainak megóvása mellett egyuttal mindazoknak életét és jogait is biztosítja, a kiket akár a sors, akár hivatásuk arra készítet, hogy Kinában a kínai kormánnyal kelljen érintkezniök és hogy ott kelljen állandóan — ezerféle veszedelemmel szembezállniök.

A mai nap hírei közül kidomborodik az, hogy Vilmos német császár elhalasztotta északra tervezett utazását. Wilhelmshafenben pedig, a honnan ma indultak el a német katonákat vivő hadihajók, Kinába mint tegnapi táviratunkban jelentettük, — nagy beszédet mondott, a melynek hatása egész Európában, az egész világon mutatkozni fog. Hangsúlyozta, hogy a német lobogót megsértették, ez pedig büntetést és

bosszút követel. A viszonyok iszonyatos gyorsasággal komolyra fordultak és azért küldi ki a német katonákat, hogy az igazságtalanságot megtorolják. A beszéd szónoki remekmű is volt, a mely a katonák szívéhez, lelkéhez szólott és az ifju, de már is nagy császár ebben a beszédében is megmutatta, hogy mindenkinek a nyelvén tud beszélni.

Szenzációs jelentőségűek, bár beigazolást nem nyertek még, azok a hírek is, a melyek az európai csapatok Pekingbe történt bevonulásáról és arról szólnak, hogy Tuan herceg hatalmába kerítette a császárt és az özvegy császárnét, aztán magához ragadta Kinában a legfőbb hatalmat.

Ha ez utóbbi hírek is igazak, úgy ez a kínai anarchiának betetőzését jelenti és magukban rejtik azt a veszedelmet, hogy az európai hatalmak, melyek most már kénytelenek teljes erőfeszítéssel közremunkálni a csunyául megtépett presztiss helyreállításán, most majd egymás közt annak mennek neki, a ki a nagy rendcsinálásból első sorban a maga jutalékát szeretné biztosítani.

A német követ meggyilkolásának most már föltétlenül beigazolt híre megadta a lökést arra a nagy akezióra, melyet most természetesen Németország indít meg a kigonyvult német zászló becsületének reparálásáért. A mai divatos fölfogás szerint az az uralkodó, a kin ilyen sérelem esett, nem tehet egyebet, mint hogy hadat üzen. Németországban, úgy látszik, erre a hadüzenetre nagy a hajlandóság; az egész német sajtó úgy izgat a háborura és oly hangon ír, a milyenhez hasonlót csak az 1870—71-iki nagy háborut megelőzőleg olvastunk.

Vilmos császár figyelmébe ajánlotta katonáinak, lelkükre kötötte, hogy Kinában jó bajtársi viszonyt tartsanak fenn oroszokkal, angolokkal, francziákkal és minden nemzetiségbeli katonával, mert hiszen valamenyinek egy ideális célja van: a humanizmus megvédése. Kétségtelen dolog, hogy sem a gránátosok, sem a testőrök, sem a tengerész-katonák nem fognak összeveszni, ha nem parancsolják nekik. A mig ez a bajtársi jó viszony megmarad, a mostani akezió igazában véve csak rendőri intézkedés, de jaj az egész világnak, ha más fölfogás kezd érvényesülni. Ha akár Németország, akár más állam, ma vagy a legközelebbi jövőben tágitani akarna azon a kereten, a melyben a keletázsiai, helyesebben: kínai kérdés ma van, azzal egészen más „sárga veszedelmet“ idéz fel, mint a milyenről a diplomácia beszél és a melyet a mongol típusban megtestesülve látunk.

És fájdalom, nem lehetünk nyugodtak a tekintetben, hogy ez a veszedelem el fog mulni felettünk. A mai táviratokban olvasuk, hogy a lázadás, az anarchia már egész északi Kinában elterjedt. Minél nagyobbra nő a veszedelem ott, annál nagyobb erővel és tekintéllyel kell fellépniök az európai hatalmaknak. Minél több európai katona foglal pedig tért az óriási kínai birodalomban, annál közelebb esik az a másik veszedelem, hogy minden egyes állam hódító is, ellenőrző is akar lenni, hogy az a koncez, a mely másnak jutott, nem zsirosabb-e, mint a melyiken ő maga rágcsál.

Wilhelmshafenben egy szónoki beszéd frázisai közt könnyű azt elmondani, hogy „nem nyugszom addig, a mig Peking falain a német zászló nem leeng“, csak az a kérdés, a többiek is gyönyörködni fognak-e abban a lobogóban.

Ma még csak eseményeket regisztrálunk, de lehet, hogy már a legközelebbi napokban háboru dul Kinában — Kína ellen.

Egy csókról.

Még ott az ábrádos diák korban nagyon megszeretett egy ifju egy leányt. Az ifju kékszemű, szőke gyerek volt; bogárhaju, tüzes tekintetű a leány. A sors nagyon kegyetlen volt az ántuk. A kölcsönös vonzalom daczára évek

multak, míg egy ünnepnapon zsoron összehozta őket a véletlen.

A találkozás nagyon különös volt. A leány emlékei között napsugaras délutánok kergették egymást, melyeken oly kimondhatatlan boldogsággal gondolt egy szőkehajú, kékeszemű fiúra; az ifju sok viharon, megpróbáltatáson keresztül ment lelkében, mint valami tündérálmom, úgy jelent meg, egy bogárhajú, tüzes tekintetű leány. Szóval a káprázatos multból évek multával mindkettőnél csak az emlékek maradtak meg s őket ma hozta először össze a sors.

Egy sarokban kaczagva mesélték egymásnak a multat. Az egész társaság figyelmét magukra vonták, de annyira el voltak merülve a verőfényes napok apró eseményeinek magyarázatába, hogy észre sem vették ezt. Midőn véletlenül találkozott tekintetük a közel ülő mama szigorú pillantásával, egy ügyes mozdulattal elváltak egymástól s pár perc múlva már a szőke ifju egy kékruhás mosolygó leányt, a tüzes tekintetű leány egy szomorú ifjut mulattatott.

Elérkezett így az ozsonna ideje. Ott jó messze kerültek egymástól. Asztalbontás után valami társasjátékra került a sor, mint ahogy mi kis városunkban ez már szokásban van. Jó ideig elmulattak ezen, azután zálogváltás következett.

Pompás jelenetek követték egymást... s hogy, hogy nem, ezek zajában elcsattant egy csók... Mäskor is megtörtént... mäskor is megesett ilyesmi s most mégis kellemetlen jelenet következett.

A tüzes tekintetű leány haragra gerjedve fakadt ki:

— Ez már mégsem járja... ki van mondva, hogy csak a kezesök illik a tisztességes társaságban s itt vakmerően az arcát csókolják meg az embernek... Jegyezze meg magának, hogy ez illetlenség és...

— Ugyan kérem...

— Ne kérjen semmit... egy ilyen tisztességtelen embernek nem lehet megboesani... az ilyen ember nem a mi körünkbe való...

És még talán ezfrabbakat is mondott volna a megszegyenyített ifju, egykori ideálja fejére, ha a többiek közbe nem lépnek s le nem esendesítik a leányt.

A társaság jó kedve meg volt zavarva. Unalmasan, kelletlenül folyt tovább a játék, míg szállingózni nem kezdett a társaság. A bucsuzók között volt az ifju is. A távozókat ki-kísérte a háznép, a folyosón sikerült az ifjunak pár percre együtt lenni a haragos leánnyal. Nem tudta megállani, hogy oda ne szóljon:

— Ugyan Elly, miért zavarta meg e társaságot avval a komédiával... Annyira megszegyenyített, pedig a csókot visszaadta!!

— No! no! csak nem kell mindenkinek elmondani... vissza, visszaadtam, de maga az ilyet nem érti s kaczagva csapta be az ajtót az ifju után.

Odakünn csillagos volt az ég. Az ifju egy lépéssel közelebb érezte magát a leánylélek megismeréséhez.

Zombory Dezső.

Álhirlapirók.

— július 3.

Csak nem rég járt itt nálunk egy — magát lapszerkesztőnek kiadott — férfiú, aki egy még nem létező lap részére előfizetőket gyűjtött azzal a kikötéssel, hogy az előfizető arcképét közölni fogja lapjában. Hasonló turpisságáról értesülünk most két fiatal embernek.

Több ízben fordultak meg Szabadkán Szudy Gyula és Tóth Bálint isaszeghi nevű fiatal emberek, kiadva magukat hirlapiróknak s egy „Vasárnap“ című illusztrált lapra, mely állítólag Párisban készítették el, előfizetőket gyűjtöttek.

Ez a két fiatal ember, a kik tulajdonképpen kereskedő segédek, heteken át tartózkodtak Szabadkán, időről-időre azonban kirándultak a megyébe is egy kis vadászatra.

Szabadkán első sorban Schmausz Endre főispánnal kopogtattak be, O' Donnel grófnó névjegyét adva át a főispánnak. Felmutatták egyszerűen a miniszterium egy engedélyét és Vörös államtitkár (?) egy ajánló levelét, melyben ajánlja Szudy Gyulát, a „Vasárnap“ szerkesztőjét a főispán pártfogásába.

A főispán volt az első az előfizetők sorában s ráadásul még egy ajánló-levelét is adott a kompánistáknak, melyben ajánlja a vállalkozókat a szabadkaiaknak.

Ezután megindult a hadjárat s az áldozatok hulltak nap-nap után.

Egy-kettőre volt 20—25 előfizető, akik 5, 10, 15 forintokat fizettek azért, hogy a „Vasárnap“ című képes lapban megjelenjen az arcképük. (Szegeden is sok 5—10 forintot szedtek föl ezen a czímen.)

Az előfizetőktől kapott arcképeket azután elvitték Vörös Kálmán fényképészhez, ahol azokat reprodukáltatták.

Nyomattak Willheim könyvkereskedőnél nyugtákat, a felvett összegeket, a pénzt azonban elmulatták.

Vörös fényképésznél 70 frt adósságot, Willheim könyvkereskedőnél 15 frt adósságot csináltak, ez utóbbitól még utiköltséget is kértek.

A nem létező „Vasárnap“ című lapjuk megküldését április hóra ígérték megküldeni, ami azonban még a mai nap is a messze távolban, jobban mondva a meg nem születés stádiumában leledzik.

A jeles isaszeghi Tóth Bálint állítólag szegedi illetőségű kereskedő-segéd, akinek nevelő apja Szegeden lakik. Szudy Gyula pedig ismeretlen helyen tartózkodik.

A becsapott előfizetők, akik csak most jöttek rá, hogy rutul visszaéltek bizalmukkal, a két álhirlapiró ellen a napokban megteszik együttes följelentésüket a kir. ügyészségnél.

Az új évnegyed alkalmából felkérjük t. előfizetőinket az előfizetés megújítására és a hátralékos előfizetési díjak beküldésére, nehogy a lap küldése fennakadást szenvedjen.

Előfizetőinknek, kik fürdőre vagy nyaralni mennek, kívánságukra a lapot, minden külön díj felszámítása nélkül, bárhová postán elküldjük.

HIREK.

— **Kinevezés.** A debreczeni ítélőtábla elnöke Türk István kisvardai lakos, végzett joghallgatót a debreczeni ítélőtábla kerületébe ideiglenes minőségű díjtalan joggyakornokka nevezte ki.

— **Kánikula.** Hosszu idők után végre ismét konstatalhatjuk, hogy beütött a kánikula. A nap perzselően süti a mi szép Debreczenünket és az emberek bőrig izzadva igyekeznek előre futni az aszfalton.

— Mit szól ehhez a meleghez? — ilyen és ehhez hasonló kérdések kerültek ismét: napi-áendre és előkerültek a stereotip válaszok is:

— Borzasztó, rémséges, harmincz fok árnyékban! stb. stb.

Aztán lépdegélünk és izzadunk tovább és mialatt a verejtéket töröljük homlokunkról és kigomboljuk a mellényünket, szeretettel gondolunk azokra az elmúlt nyári napokra, mikor még csak meleg és nem kánikula volt. Nem szereti ezt az afrikai időt senki.

De egy vigaszunk végre is lehet: hogy nem lesz ez mindig így. Valamint véget ér minden a világon, véget fog érni a kánikula is és fogunk fázni ismét és újra iránk majd a hidegről, a mint most a melegről szólottunk.

— **Tanárválasztás.** A debreczeni ev. ref. kollégiumban üresedésben levő tanári állások betöltését ma eszközölte a ta-

nárválasztó küldöttség. A választás következőképen folyt le:

A Liszka Nándor halálával megürült politikai jogi tanszékre, melyet a Szárterv-alapítványból tartanak fenn s melyre az alapítólevél értelmében ág. ev. vallásuk pályázhatnak, a tanári kar első helyen dr. Galánffy János debreczeni kir. alügyész jelölte. A tanárválasztó küldöttség a 3 ik helyen jelölt dr. Händel Vilmos joggyakornokot választotta meg, kinek apja selmecbányai ág. ev. lelkész és főesperes.

A Tóth József nyugalomba vonulásával megürült tanszékét most nem töltötték be, mivel az állásra csak egyetlen pályázat érkezett. E tanszékét egy évig helyettesel töltik be.

Sáfrány Lajos helyére, kit a felső leányiskolába választottak tanáruul, D. Nagy Lajos eddigi segédtanárt választották meg helyettes tanárnak.

— **Névmagyarosítás.** Groszmann József debreczeni lakos, valamint Sándor és Klára nevű kiskorú gyermekei nevüket belügyminiszteri engedéllyel Gerő-re változtatták. E derék ember példáját nagyon sokan követhetnék még Debreczenben.

— **A közvilágítás ügye.** A közvilágítás üzemterve a hoinapi városi közgyűlésnek egyik legfontosabb tárgyát fogja képezni. Az üzemterv a légszuszvilágítás kizárólagos használatát contemplálja. Ez a körülmény indít bennünket arra, hogy felhívjuk a közgyűlés tagjainak figyelmét a villamosságra, mint kiegészítő világító eszköznek az üzemtervbe felvételére. Köztudomásudolog ugyanis, hogy a villamosság középületek, valamint üzleti helyiségek részére legalkalmasabb világítási mód már tűzbiztonsági szempontból is és hogy villamossági központ létesítése városunkban a villamos energiának ipari célokra felhasználását eredményezné, melynek a helyi iparra kiszámíthatlan előnyös voltát bizonyítgatnunk felesleges. Az üzemterv elfogadása után tehát óhajtandó, hogy a városi tanács mielőbb jelentést tegyen a közgyűlésnek a villamos világítást biztosító intézkedéseiről.

— **Robbanás Hajdu-Szoboszlón.** Hétfőn éjjel nagy robbanás történt a közeli Hajdu-Szoboszlón. Leuchtmann Hermann koresmáros és neje esti 10 órakor, midőn a koresmaüzletet bezárták, a söntésben pálinkát akartak vegyítés útján előállítani. A lámpát azonban oly közel tartották a töltegetéshez használt öt literes edényhez, hogy abba néhány csepp spiritus belejuthatott, minek következtében a lámpa felrobbant, az öt literes edény pedig meggyuladt. Leuchtmann és neje lélekjelenlétüket elveszítvén, a hordó csapját is nyitva feleadték, úgy hogy csakhamar szétfolyt a szesz az egész szobában. A szerencsétlen házaspár ekkor menekülésre gondolt, az erősen bezárt ajtókon azonban nem tudtak szabadba jutni hamarosan, különben is már ekkor miadkettőnek ruházata égett. Ezalatt történt egy óriási robbanás, az összes szeszkezeslet egy pillanat alatt levegőbe repült, butorzat, padlás, falazat összeszakadt. Leuchtmann és neje irtózatossan összeégett. Hiábavaló volt a tűzoltóság gyors megjelenése, az már csak a gyorsan harapózó tüzet tudta lokalizálni. A szegény asszony utolsó vonaglósaiban már csak ennyit tudott mondani:

— Istenem! A gyermekemet mentsék meg!...

Néhány óra múlva meghalt. 20 éves volt. Férjét sem tudták még kihallgatni. A szerencsétlennek megégett mindkét lába térdig és mindkét keze könyékig, ezenkívül az álla is súlyos sérüléseket szenvedett. Nyolcz hónapos kis gyermeküket a szolgáló meg tudta menteni. Leuchtmann 25 éves fiatal ember és állapota annyira aggasztó,

hogyan a reggelt nem éri tul. A szerencsétlenség óriási részvétet keltett H.-Szoboszlón s ott most egyébről sem beszélnek. A hivatalos vizsgálatot G. Tóth János rendőrkapitány azonnal megindította.

— Német- és francziányelv vizsga.

A német és franczia nyelvtanítás feltűnő szép eredményét mutatta fel városunkban az Abeles-féle magánjellegű nyilvános polgári leányiskolájának a tanévi nyelvtani évvizsgálata. Miután ez intézet csak a f. tanév elején nyílt meg, a német és franczia nyelvből két csoportra osztva vizsgáztattak meg a növendékek s már az első csoport is oly szép és jó hangzásu nyelvrézéssel adta mindkét nyelvbéli jártasságának tanúságát, hogy a jelenlévők igazi meglepetésben részesültek. Ennél még érdekesebb volt a haladó csoport felelete, a melyben német nyelven vezették be a franczia nyelv szabatos fordításába és korekt beszédébe. A vezető tanerők itt ily rövid tanidő után modern tanítási módszerükkel valóságos esodáját produkálták tanítványaiknak mindkét nyelvbéli szép feleletük, illetőleg beszédjük által. A nagyszámu érdeklődő szülőknél kívül jelen volt a kir. tanfelügyelő képviselője, ki a kitűnő sikerű vizsga eredménye fölött nagy meglepetését és dícséretét fejezte ki.

— Gyászjelentés. Szabó Józsefet, a kollégium páratlan tevékenységű gazdáját, mint részvétellel értesülünk, súlyos csapás érte. Nejétől fosztotta meg f. hó 3-án a reggeli órákban a rettegett halál. — A család a következő gyászjelentést adta ki:

Mély fájdalomtól megtört szívvel tudjuk a feljuthatlen jó nő, gondos anya és nevelő anya, szerető testvér és jó sógornőnek Fejes Eszter Polgár Szabó Józsefné asszonynak, életének 44-ik, boldog házasságának 28-ik évében, folyó hó 3-án reggeli 7 órakor, hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. Kedves halottunk hült tetemei f. hó 5-én délután 3 órakor fognak a Kölesy-utca 22-ik számú házuktól, a nagytemplomban tartandó gyászszertartás után, a Kossuth-utcai temetőbe örök nyugalomra letételei. Mély végtiszességtételre rokonainkat, ösmerőseinket s a n. é. közönséget szomorodott szívvel meghívjuk. — Debreczen, 1900. július 3-án. A tulvilágon találd fel drága halott a nyugalmat, mit sorsod téled itt megtagadott! Szabó József, mint férj. Gyermekai: József, Mihály, Sándor, Lajos és Károly. Nevelt lánya: Krasznai Zsuzsanna. Fejes Sándor; Fejes Julianna Kovács Andrásné; Fejes Mária László Györgyné; Fejes János mint testvérei. Szabó Julianna özv. Nagy Józsefné mint sógornője.

— **Tolvaj cigányok.** Jó lesz óvakodni a közönségnek a kártyavető cigányoktól, mert ez a szemfüles had, ahova betesz a lábát, rendszeren eltűnik valami. Bitai Elek helybeli lakost is szépen meglópták. Beállították hozzá kártyavetés ürügyével s míg egyik a kártyából jósolta a nagy szerencsét Binainak, kettő szénézett a ház körül s a gazda zsebéből 17 koronát elesent. A tolvaj cigányokat elfogták és több lopott tárgyat találtak náluk.

x **Markus Jenő „Dréher sörcsarnoká”** ban naponta nagy választékban kapható **6 kros zóna-villásreggeli.** Különlegességek: **Korona-sör, a la pilseni,** minden időben frissen csapolva. **Kellemes nyári kert.**

— **Öngyilkos családapa.** Borzalmas módját választotta ki az öngyilkosságnak Dihen József munkásember. Tegnap összerpellekedett a feleségével s felhevülésében a Nánás felől berobogó vonat elé feküdt, mely a szó szoros értelmében összedarabolta. Hüláját beszállították a közokórházba. Az öngyilkos apát négy gyermek siratja.

— **Párnatolvaj.** Tamási József, többzör büntetett és a város területéről kitiltott savargó tegnap felkoreste Debreczent és

működését azzal kezdte, hogy Szilágyi Imre ügyvéd postakerti villájának cselédszobájából egy párnát ellopott. Tettét észrevették és a tolvaj a hüvösre került.

x **Pilseni sör** a pilseni ősforrásból egyedül az „**Angol királynő**” éttermében kapható. Kitűnő villásreggeli. Minden este zene.

— **Tragédia az utcán.** Buczela János ó-becei gazdálkodó egy konyhakéssel leszúrta az utcán régi haragosát, Jelkity Miklóst. A templomból hazafelé ment Jelkity, amikor utját állta Buczela János. A két haragos gyorsan egymásnak támadt. A heves szóvitában egyszerre csak előkerült a széles konkhakés. Buczela János reárontott a veszedelmes fegyverrel Jelkity Miklósról és azt teljes erővel beleszurta. A kés a szívet járta át Jelkitynek, a ki nyomban kiszenvedett. A gyilkost letartóztatták és bekisérték az újvidéki kir. ügyézség börtönébe.

x **A fürdő- és utazási idényre remek uri divat ujdonságok érkeztek Fekete Jakab uri divat üzletébe** (főtér, kistemplom mellett). **Nyakkendők, kalapok, fehérneműk, sport-íngék, sapkák, nap- és esőernyők, bőröndök olcsó, szabott áron.**

TÁVIRATOK.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

Fluck Márta esküvője.

Budapest, július 4. Fluck Márta, kinek neve vőlegénye öngyilkossága folytán került forgalomba, ma délben házasságra lépett Fiola Gézával az anyakönyvvezető előtt. Az egyházi összeköttetés elmaradt.

A kínai forradalom.

(Legújabb táviratok.)

Wilhelmshafen, jul. 4. A „Witelsbach” hajó vízrebocsátása után disztrakoma volt, melyen Vilmos császár felköszöntötte Ruprecht bajor herceget, miközben a következőket mondta:

„A német nemzet nem engedi magát nagy külföldi döntéseknél félretolatni, mert ha ezt megengedné, vége lenne nagy hatalmi állásának. És ezt én nem is engedem!”

Toulon, július 4. A Colonió gőzös 825 emberrel Kinába ment.

London, július 4. Pekingben még a múlt hó 27-én két követség állítólag sértetlen állapotban volt. **A császár és császárné foglyok.** A hatalmat Tuan herceg ragadta kezébe. **Az utcán kitört az anarchia.** A franczia és angol követ meggyilkolását megerősítik.

Sanghai, július 4. Az angol konzul jelentése szerint Li-Hung-Csang szigorú proklamációt ígért kibocsátani, hogy a rend helyreálljon.

A milliomos rab.

Ujhelyi Lipót jelentkezése a szegedi ügyézségnél.

— július 3.

A vasárnap nagy szenzációt hozott a szegedi büntetethatóságoknak. Ujhelyi Lipót, a három hónap óta külföldön bujdosló börtönbüntetésre kőrozott vásárhelyi milliomos

tegnap reggel önként megjelent az ügyézségen, hogy egyévi börtönbüntetésének kitöltését a Csillagbörtön rabjai között megkezdje.

Az ügyézség persze sietett eleget tenni a milliomos kívánságának, aki még tegnap elfoglalta czelláját a Csillagbörtönben. Egy évre élőhalottá lett a vásárhelyi nábob.

A szenzációs milliomosi megérkezésről és Ujhelyi bebörtönzéséről tudósítónk a következő érdekes részleteket jelenti:

Ujhelyi Lipót, a külföldön szökésben volt milliomos vasárnap reggel 8 órakor jelent meg a marstéri törvénykezési palotában, a hol az ügyézségi segédhivatalban dr. Winchler István királyi ügyész után tudakozódott.

— Az ügyész ur még nincs itt, de mindjárt jön. Miért keresi? — kérde az irodaigazgató.

— Én Ujhelyi Lipót vagyok, — jelentette ki tompa hangon a milliomos. A hivatalban nagy izgalmat keltett ez a kijelentés. Az irodaigazgató, a mint meglepettségét leküzdötte, tüstént börtönőrökért küldött a szomszédos börtönbe, a honnét a fegyveres erő azonnal megérkezett és szuronyok közé fogta a milliomost.

Fél 9-kor jelent meg a hivatalában dr. Winchler István kir. ügyész.

— Ujhelyi Lipót megérkezett, — jelentette az irodaigazgató.

— Hol van? — kérde meglepetten az ügyész.

— Itt a szomszédos szobában, szuronyok közt — felelte a hivatalnok.

Az ügyész tüstént maga elé vezettette Ujhelyit, a ki a hozzá intézett kérdésekre kijelentette, hogy büntetésének kitöltésére jelent meg s hogy e tette sulyos morális kényszer készítette.

— Már régen önként jelentkeztem volna, — adta elő Ujhelyi — de külföldön tartózkodtam s perujításom sorsáról semmi értesítést nem kaptam. Az idézők sem értek hozzám. Most értesültem a tábla ama határozatáról, a mely perujítási kérésemet elutasította, letartóztatásomat és bebörtönöztesemet rendeli el s ennél fogva tüstént Szegedre utaztam, hogy ügyész urnak átadjam személyemet. Egy évi nehéz börtönre...

Ujhelyi elérzékenyült, sirni kezdett és görcsös zokogás közt siratta szabadságát, agg életét.

Később visszanyerte nyugalma s azt kérte az ügyéztől, adasson neki az egy évi börtön ideje alatt kóser ételeket, ezt a kérését azonban az ügyész, a szabályok értelmében, nem teljesíthette.

Most a börtön emberei léptek elő s a milliomost bevezették a Csillagba. Félóra mulva már Ujhelyi szürke rabruhában, rövidre nyirt hajjal, borotvált arczczal ment végig a Csillag egyik folyosóján, ahol magánzárkába csukták. A törvény t. i. előírja, hogy az egy évi börtönből 3 hónap magányos czellában tölendő.

Délután, a közös séta idején, az élőhalott vásárhelyi nábob már ott sétált a többi rabok között. A mellén nagy C betű lóg; jele, hogy czellában egyedül raboskodik.

Ujhelyi Lipót ezzel a rabággal hosszú bűnpör végső fejezetét kezdte meg. A milliomost évekig huzódó fenytő pör során a szegedi törvényszék tudvalevőleg hamis ta-

nuzás és hamis tanuzásra való rábirás bűntette miatt ítélte el s mikor ez az ítélet jogerőre emelkedett, Ujhelyi azt perújítással támadta meg. A perújítási kérelmet ez évi márczius 29-én tárgyalta a szegedi ítélőtábla s bár pótlólagos tanuhallgatásokat rendelt is el, Ujhelyi ellen letartóztatási határozatot hozott, mely a „Rendőri Közlöny“-ben is megjelent.

Érdekes, hogy ama 40,000 koronát, a mit Ujhelyi régebben biztosítékul tett le az ügyészségen s ami miatt több érdekes törvényszéki vita volt, a milliomos most visszakapja. Az ügyészség már meg is kereste az adóhivatalt a 40,000 korona kiszolgáltatására.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Nyilatkozat.

A D. E. jun. 29. számában egy cikk jelent meg „Még egyszer a szoboszlói zászlóvadász” címen. E cikkre, véleményem szerint, legméltóbb válasz a hallgatás volna s egyedül csak elap és annak közönsége iránti tisztelet az, mely ha késedelemmel is — minthogy nem jutott előbb tudomásunkra a cikk — néhány megjegyzés tételére készlet. Azonban én nem leszek figyelemmel azon minden ok és cél nélkül való izetlen-ségre, mely, mint alaphang, keresztülvönul az ellenünk intézett támadáson, hanem egyszerűen elmondom az esetet, mint tanulságos és jellemző dolgot, úgy, a mint történt; számot adok arról, mit tettünk s miért tettük azt?

A h.-szoboszlói dalegylet, melynek mellesleg megjegyezve tanári karunkból öt partoló és két működő tagja volt — zászlóját avatta s ez alkalomból az áll. polg. isk. tanári karnak is volt szives egy zászlószeget följánlani. A tanári kar tisztelettel és köszönettel fogadta a dalegylet megemlékezését és bár a zászlószegek beillesztésére vonatkozólag megállapított első sorrenddel sem volt teljesen megelégedve, — mindazáltal nem akarván magára vonni a „kicsinyes érzékenykedés” hamis vádját, voltaképen pedig méltányolni óhajtván az intéző köröknek tudvalevőleg minden ilyen alkalommal előálló nehéz helyzetét, elégedetlenségének kifejezést hivatalosan nem adott.

Most utólagosan belátom, hogy ez mulasztás volt; mert a dalegyleti rendező bizottság valószínűleg hallgatásunkon fölbátorodva, egy második névsorban, mely épen az ünnepély reggelen jelent meg, megváltoztatván reánk nevezve az előbbi sorrendet, még sokkal hátrább helyezte el a polg. iskolai tanári kart, mint előzőleg volt s a testületek, hivatalok és társulatok között az utolsó-előtti helyet jelölte ki számára. Ezt a helyet már igazán meg nem érdemeltük s épen ezért önmegbecsülés nélkül el nem fogadhatván, másrészt pedig a sorrenden változtatást kérni már az idő rövidsége miatt sem tartván ildomosnak s magunkhoz méltónak, elhatároztuk, hogy a részünkre küldött zászlószeget tisztelettel a dalegylet rendelkezésére visszabocsátjuk.

Sérteni ezzel nem akartuk a dalegyletet, de magunkat megalázní szintén nem voltunk hajlandók — Nem „tekintélyünket emelni, avagy azt kieroszakolni”, egyedül csak önértetünket épen megőrizni volt a mi célunk.

És annyira érezzük eljárásunk igazságát, annyira helyesnek és szükségesnek tartjuk azt, hogy ha százszor ismétlődnek ez eset, százszor így cselekednénk. És ezen meggyőződésünköt nem tántorit el sem cikkírónk épés kirohanása, sem talán más embernek felháborodása „merészségünkön”. Nem ember az, de öntudat nélküli báb, ki a társadalmában öt megillető s méltán megérdemelt helyet — egyesek akaratának meghódolva, avagy tetszését keresve — az ilyen esetben mindig illuziózus jó egyetértés ürügye alatt, — másoknak jámkorul átengeli. Ha ezt tettük volna, félemberek mód-

jára viseltük volna magunkat s méltatlanok volnánk arra a helyre, melyre állítottunk. Hiszen nekünk kötelességünk nemcsak egyéni önértetünket védeni, de egyszersmind megővni az általunk képviselt intézetet is minden meg nem érdemelt mellőzés következményeitől. — Komoly megfontolás szülte meggyőződésünket követtük, ezért támadni bennünket jogtalanság; tapintatosan jártunk el, hisz az egész ügynek nyilvánosságra sem szabad lett volna jönnie s ezért mégis sértegetni: tapintatlanság.

Ennyit a dolog lényegére. S ha még néhány megjegyzést tesztek, indokolja azt azon törekvésem, hogy némely fogalmakat tisztázzni akarok.

Téves felfogás az, mintha a h.-szoboszlói dalegylet és közönség egy és ugyanazon fogalom volnának. Téves tehát az is, hogy mi az elmondott esetben a közönséggel jöttünk volna összeütközésbe s azzal szemben állottunk volna. A dalegyletet és a nagy közönséget egymással összetéveszteni vagy azonosítani, valóban olyan tulzás, mire csak a legnagyobb elfogultság képes.

Hogy egyébiránt mi azzal a közönséggel szemben — melylyel igazán mint hivatalos testület is kedves és jó viszonyban vagyunk — általában miképen viseljük magunkat, hogy iránta hálások lehessünk, azt csak bizza mi reánk a cikkíró ur. Mi, akik működésünkkel irántunk való bizalomra és jóindulatra tudtuk hangolni ezt a közönséget, — értünk ahhoz is, miképen kell e jóindulatot, sőt szeretetet továbbra is biztosítanunk. De ezen célra nem a hála a mi eszközünk, hanem a kötelesség! Mi első sorban nem hálások akarunk lenni a közönséggel szemben, hanem kötelességtudók. A minthogy nem is azt tartjuk feladatunknak első sorban, hogy hálás, vagyis a cikkíró értelme szerint alázatos embereket, hanem hogy erős kötelesség- és nemes önértzettel fölrüházott férfiakat neveljünk városunknak és hazánknak. És azt hisszük, hogy hálánknak így adunk legszebben és leghelyesebben kifejezést.

Különben pedig nem engedem cikkíró által elvitatni H.-Szoboszló várostól azt a nagy érdemet, melyet az által szerzett magának, hogy régi, tarthatatlan helyzetben levő polg. iskoláját újjáteremtette s a kor színvonalára állította.

Épen azért nem fogadhatom el, talán önkénytelen, talán kellően nem mérlegelt, reánk nézve igazán nagy érdemet, nagy dicsőséget magokban foglaló szavait, melyek szerint nagyjelentőségű kulturális intézetünk ujjáalkotásában legfőbb, sőt egyedüli tényezők a mi szünetet nem ismerő kérelmeink és folytonos előterjesztéseink lettek volna s hogy e város közönségének és vezető férfainak — az anyai áldozaton kívül — legnagyobb érdemül épen csak az volna irható, hogy a mi kérelmünket megszivllették, minket megszajnáltak s pusztán a mi személyünk iránti jóindulat vezette őket a nagy pénzbeli áldozatra. Oh kérem, egy ily nagyfontosságú s tetemes áldozatot igénylő alkotás nem csupán egyes személyek sürgetésein, nem pusztán jóindulaton alapszik. Oh mily neiv gondolkozás! hát a mi kedvünkért s nekünk építették 120 ezer koronán az új polg. iskolát? E nagy érdemet nem foglalhatjuk le magunknak, e nagy dicsőséget el nem vehetjük s ki kell jelenetünk felvilágosításul, hogy sokkal magasabb szempontok döntöttek ez ügyben s mi csak legteljebbet fáradhatatlan és buzgó eszközök voltunk az ily megoldásában. De azért mégis, a ki búlalajstromot akar rólunk összeállítani, — hallgassa el azt, hogy mit tettünk mi az új polg. iskola érdekében.

Ugyszintén ne szóljon arról a fényes hangversenyéről sem, melyet a múlt év őszén a Debreczeni Dalegylet szives közreműködésével szerencsések voltunk rendezni. Bizony büszkén mondhatjuk, hogy a h.-szoboszlói közönségnek ritkán nyílt alkalma méltóbban áldozni a művészetnek s ritkábban áldozott nemesebb célra, mint épen akkor. S bizony, azt hiszem, hogy jutalmát nem kereste a mi hálánknak, mert már megtalálta azt a művészi élvezetben s meg abban, hogy

egy nemes, jótékony célra alkalma volt szíve szerint munkálni.

Végül jegyezze meg cikkíró, hogy mi, mint községi polg. isk. tanárok, sem kerestük akár egyes embereknek, akár a nagy közönségnek kegyét abból a célból, hogy anyagi előmenetelünket biztosítsuk. A közönséget úgy tekintettük, mint a melynek egy magas cél — a tanügy és közművelődés — érdekében szolgálatában állunk, de lekötöztetettjei nem kívánunk lenni.

Jegyezze meg továbbá, hogy mi felügyelet alatt vagyunk ugyan hivatalos működésünkben, de gyámság alatt nem! Jegyezze meg, hogy a jó és nemes ügy szolgálatában találkozhatunk egymással, de a megalázkodásban és szolgaságban nem!

Most pedig bébe velünk!

Hajdu-Szoboszló, 1900. jul. 2.

Szécsi Miklós,
áll. polg. isk. igazgató.

KÖZGAZDASÁG.

A Debreczeni Kereskedelmi Csarnok Jegyzésel.

Debreczen, július 4.

Piaci árak 50 kgr.-ként koronákban:

Buza minőség	77	6.45—6.80
"	78	6.55—6.90
"	79	6.60—6.95
"	80	6.80—7.—
Rozs	71/72	5.70—5.75
Árpa		—
" (jobb)		—
Zab		4.90—5.—
" prima		—
Tengeri		5.80—5.90

Szenzáció Becskereken.

E város egyik lakója, Braun Péter ur különösen érdekes levélben tanúságot tesz megelégedettségéről. Sokáig fájdalmas betegség áldozata volt és oly szerencsés volt, hogy abból ha nem is gyógyult ki teljesen, de legalább a betegség veszedelmességét és fájdalmasságát mérsékelte.

— Van szerencsém önökkel tudatni, írja, hogy a dr. Williams-féle Pink-pilula igen jó eredményt gyakorolt reám. Asztmatikus vagyok, s csak nagyon nehezen tudtam lélegzetet venni. Lehetetlen volt őjjel fektüdnöm és aludnom, a mi nagyon kimerített. Ma sokkal jobban vagyok, s miután látom, mily jó eredményt értem el, remélem, hogy teljesen is meg fogok gyógyulni s a Pink-pilulák használatát folytatom.

E pilulák, melyek ma általános jó hírnek örvendnek, a vér helyreállítására kitűnőek. A vérkeringést szabályozzák és az egész szervezet működését rendszerezik. Visszaadják a szervezet elvesztett erejét és meggyógyítják az elgyöngülés vagy a vér tisztátalansága által létrejött betegségeket. Ily módon legyőzhető a vérszegénység, sárgaság, reuma, az ideg-betegségek, az angorkór és gyermekeknél a vitus tánc.

A Pink-pilulák kaphatók Magyarországon a legtöbb gyógyszerárban. Egy doboz ára 3 Korona 50 fillér és hat doboz 18 Korona. Magyarországi főraktár **Török József** gyógyszerárban, Budapest, Király-utca 12.

KÜLÖNFÉLÉK.

* Különös utazás. Ötezer koronába fogadott egy asztaltsasággal két bécsi ember, Enzmann Ferenc kereskedő és Trebscher József kávélegény, hogy ötven nap alatt Párisba mennek gyalog s az egész uton egy hordót görgetnek maguk előtt. Tegnap délután csakugyan elindultak, de már kezdetben is nagyon sokat bajlódtak a kötszázötven kilogramm súlyú hordóval, mely minduntalan félregördült az utból. Most látták csak, hogy mily nehéz munkára vállalkoztak. El is határozták nyomban, hogy a közeli Meidlingauben meghálnak s csak reggel folytatják utjukat. Egy hónappal ezelőtt ugyancsak különös módon indult el Bécsből Párisba egy Hauslian nevű iparos; feleségét és gyermekét egy kocsiba ültette, melyet azután maga tolt az egész uton. Nehány nappal ezelőtt érkeztek meg Párisba a különös utasok s természetesen sok bémulójuk akadt ott.

* Amerikai fiskálisok reklámjai. Amerikában nemcsak az orvosok, hanem az ügyvédek is értenek a hirdetéshez. Egy ohioi fiatal ügyvéd, akinek adósságok behajtása a specialitása, szerette volna a praxisát ki-

bővítési. Irodája ajtaján vérvörös plakátokon fehér betűkkel ez olvasható:

!!! KÖVETELÉSEK HIDEGVÉRREL
BEHAJTATNAK !!!

Wisconsinban a békebírók egyik főfeladatuknak a szerelmesek megvédését tartják, hirdeteikben tehát hozzájuk fordulnak. Az egyik békebíró a következő nyomtatott kartonlapokat bocsátotta ki:

Ha egy férfi szerelmes, az az ő dolga. Ha egy leány szerelmes, az az ő dolga. Ha házasságra gondolnak, az az én dolgom.

J. B. French,
békebíró.

P. s. Főntartom magamnak mindenkor a jogot, hogy a menyasszonyt megcsókoljam.

!!! Mérsékelt árak !!!

RÖPPENTYÜK.

* A jó barát. — Hogy tetszik ez a gyűrű, Laura? A vőlegényem ajándéka.

— Gyönyörű, Julia, igazán gyönyörű. Oly szép a ragyogása, hogy alig lehet megkülönböztetni a valódi gyémánttól.

* Remény. Hallom, hogy ön vidékre ment orvosnak. Nos, hogy van megelégedve a praxisával?

— Na, ha ez a fészek idő előtt ki nem hal, tíz év alatt gazdag ember leszek.

REGÉNY.

A „Világ Szive“.

— Regény 2 kötetben. —

Angolból fordította: Krampera János.

(Folytatás.)

30.

— A dolog vége utóljára is az lett, hogy a doktor lányával együtt idejött. Egész éjjel utaztak, hogy végül ezen a szent helyen hálóba kerülhessenek s csak akkor vették észre, milyen baklövést csináltak, mikor az ajtó becsukódott mögöttük s látták, hogy a haldokló gyermek senki más, mint az önk alázatos szolgája, don Pedro Moreno.

Mondhatom önnek, sennor, hogy majd halálra nevettem magamat, mikor láttam, hogy milyen hosszú arcot vágta a eselhez, bár az igazat megvallva, csöppet sem voltak nevetségesek, sőt az ember úgy viselkedett, mint egy király, a nő pedig akár egy királynő. Egészen elűtöttek az e környékbeli indiánoktól, mi több, olyan két vászonalpra erősített tollakból készült serape (kendő) volt rajtuk, a melyet még soha sem láttam.

Mikor a vén ember látta, hogy kalitkába került, kérdezte, hogy mit jelentsen ez és milyen helyre került. Beszéd közben olyan, a Maya nyelvhez hasonló dialektust használt, hogy egészen jól megértettem. — Mondtam neki, hogy most már egy darabig az én vendégem lesz s aztán két kezem-ügyében levő emberem segítségével biztos helyre vittem őket, hol is az ember féktelen haragra lobbant s mindenikünkre, legkivált pedig arra az emberre, a ki elárulta, retentő átkokat szórt. Oly borzasztó volt, mikor így átkozódott s az ég bosszuját hívta le fejünkre, hogy hajamnak minden szála égnek állott. Különös módon úgy történt, hogy az az ember, a ki gyermeke betegségének ürügye alatt idecsalta volt, hirtelen elhalálozott. Mikor pedig második emberem meghallotta, hogy társa meghalt, abbéli féltelmében, nehogy ő is hasonló sors érje, úgy elszökött, hogy többet hirt se hallottam felőle.

Igy történt aztán, sennor, hogy most csak magamnak van tudomásom róla, hol vannak a madarak elfogva, bár azt hiszem, ma éjjel a fiamat elvezetem hozzájuk, mert ezekben a többiekben nem bízhatom meg s indiánokat sem akarok közelükbe eresztetni.

Mikor már egy kissé lecsillapodtak, egy rácsosaton keresztül beszóltam foglyaimhoz s értésükre adtam, hogy azt szeretném tudni, honnan kapták azokat a szívvéljelzett arany rögöket. Az öreg ember erre azt válaszolta, hogy neki semmiféle ilyen aranyról tudomása nincsen. Már pedig abban biztos voltam, hogy nem mond igazat, ezért hát más eszközhöz nyultam. Czellájuk, ahol be vannak zárva, ugyanaz, a hol a régi szerzetesek az eretnokséggel s más ilyennel vádoltakat fogva tartották s egy titkos helyiség — a milyen sok van ebben a házban — van hozzá építve, hol is egy kém igen jól elfér s mindent lát és mindent hall, ami a czellában történik.

Bezárkóztam hát erre a helyre s csak-hogy már egyszer megtudjam, mi igaz a dologban, mi nem, órák hosszat elfeküdtem ott, pedig a patkányok csak úgy mászkáltak rajtam. Számításomban végre is nem csalakodtam, mert beszélni kezdtek. Beszédüknek jórésze nem nagyon érdekelt, míg csak egy, a falon lógó régi aranyozott keresztet vizsgálgatva, a lány beszélni nem kezdett.

— Nézd csak, atyám, ezeknek is van aranyuk.

— Az csak aranyozás, nem arany — felelé az agg — ismerem a módját, de mi nem élünk vele, legfeljebb arra czélra, hogy a tavon járó madarászok lánzsait és nyílhegyeit a romlástól megóvjuk. Szeretném tudni, — folytató — mit szólna az a pislogós szemű, kapzsi pofájú fehér tolvaj, ha tudná, hogy templomunkban tudnék neki annyi aranyat mutatni, a mennyivel ezt a helyiséget színültig ötször teletölthetné.

— Pazt! Még a falaknak is füle lehet, ne tegyünk kockára semmit, mert csak akkor lehet reményünk a meneküléshez, ha el bírjuk hitetni, hogy semmiről sem tudunk.

— No és mit felelt Zibalbay? — kérde Strickland izgatottan. — Ugy hiszem, — tette hozzá, hibáját elleplezendő — úgy említé ön, don Pedro, hogy Zibalbay volt az öreg ember neve.

— Zibalbay?! Nem, én nem említém ezt a nevet! — felelt gyanakodva don Pedro s hirtelen egész modora megváltozott. Nem felelt semmit.

— Következő reggel, mikor felkerestem őket, már kirepültek a kalitkából. Boszszantó dolog volt, mert különben kiesikartam volna a titkot Zibalbay uramból, ha ugyan Zibalbay a neve, Azt hiszem, az indiánok eresztették ki, de mind mostanig sem tudtam nyomára jutni.

— Hogy-hogy, don Pedro? Hiszen az imént még azt mondá, hogy itt vannak a házban.

— Azt mondám? Akkor csak megbottlott a nyelvem, tévedtem, mint ön is a Zibalbay névvel, erős ez a bor, bizonyosan a fejembe ment; néha megesik rajtam, bármily kollemetlen egy gyengesség is. Jöjjön sennor, igyék meg egy csésze kávé, igen jó.

— Köszönöm, nem kérek, — válaszolt a sennor, — soha sem iszom éjjel kávé, nem tudok elaludni tőle.

— No, de ezt csak megkóstolja, ha kinálom, saját termésünk és zamatára ugyan-csak büszkék vagyunk.

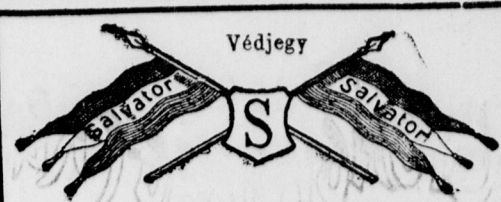
— Nem ihatom, valóságos méreg nekem, — szolt Strickland. — De mondja csak, ezek az urak művelik az ön ültetvényeit, a kiket az asztalnál van szerencsém látni?

— Igen, kakaót, kávé, mi mást termelnek, mikor hogy jut eszükbe. Mondhatom, hogy külsejük kissé nyers, de jó lelkük. Ah! Olyan áldott jó lelkek! Velem, elgyengült, vén emberrel, úgy bannak, mint atyjukkal.

(Folyt. köv.)

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

NYILT-TÉR*).

Vesebajoknál,
a hólyag bántalmainál
és köszvényénél,
az emésztési és lélegzési
szervek hurutainál,

a Lithion-forrás

Salvator

Kitünő sikerrel használtatik. E forrás kiváló tulajdonságai:

Húgyhajtó hatása.

Vasmentes. Kellemes ízű.

Könnyen emészthető.

Első rangú gyógyviz és diätetikus ital. Számos orvosi tekintélyek által különösen oly egyéneknek ajánlva, a kik ülő életmódjuk folytán aranyeres bántalmakban, hasi pozsga, máj- és veseizgatási tünetekben vagy húgy-savas vesehomok és vesekövek képződésében szenvednek.

Kapható ásványvízkereskedésekben és gyógyszerárakban.

A Salvator-forrás igazgatósága Eperjesen.

Vegyünk Schweizer-selymet

Kérjen ön mintát fekete, fehér vagy színes újdonságainkból.

Különlegesség: Nyomott selyem-Fouland, Rayé, Cadrillé, nyers- és mosó-selyem ruháknak és blousoknak, méterenként 1 kor. 20 fillértől feljebb.

Ausztria és Magyarországon közvetlen magánfeleknek adunk el és a kiválasztott selyem-szöveteket vám- és bérmentesen a lakásra küldjük.

Schweizer & Co. Luzern
(Schweiz) selyemszövet-kivitel.

Táncztanítás a szünidőben!

Folyó évi július hó 9-én, hétfőn saját termemben egy óra terjedő táncztanfolyamot nyitok. Órákat adok kezdőknek és haladóknak naponta 5 órától 7-ig. Kivánatra magánórát adását is elfogadom. A midőn erről a n. é. közönséget értesíteni bátorodom, tisztelettel kérem azon mélyen tisztelt szülőket, kik gyermekeiket a szünidőbe óhajtják taníttatni, szíveskedjenek azt velem mielőbb közölni.

Beiratásokat elfogadok bármely időben lakásomon: Péterfia-utca 2. sz.

Mély tisztelettel

Alföldy Károly,

okl. táncztanító.

* Ezen rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Dr. Budai féle
GYÖNGYVIRÁG-CRÉME

Szépséget, üdéséget varázsol a nő arcra. Eltávolítja a bőrtökéket, szeplőt, májfoltot.
1 nagy tégely ára 60 kr.
Kapható Debreczenben, Mihalovits Jenő gyógyszerárjában.

Főraktár:
Városi gyógyszerárjában
Budapest, Árkád utca 10.
(Utánzókat ne tessék elfogadni.)

CSEKŐ LAJOS
gőztégla és cserépgyára
Mező-Túron.

Ajánlja: Nyers építkezéshez **fém-tégla** 1/4, 2/4, 3/4 és 1/2 nagyságban, továbbá 3/4 nagyságban **keret**, valamint **talpat**, **kongó**, **kéménysarok** és **utánszított tégla**it. — Továbbá szinte géppel gyártott **szilárd falitégla**it és kitért minőségű **fedélcserépe**it, a lehető mérsékelt árak mellett, a mezővárosi vaspályánál kocsiba rakva, vagy a gyárban átadva.

Kivánatra árjegyzékkel ingyen és bérmentve — mintákkal azonban bérmentetlenül — szívesen szolgál.

Félszázad óta

Aranyérem kitűnőnek elismert Aranyérem
Pár s. London. **Dr. Sichulsky-féle** Pécs, Temesvár.

Arckemences és mosdóvíz.

Ezen készítmények ajánló levelét azoknak félszázad óta mindenütt elterjedt világhírű és bámulatos hatásuk képezik. Megbízható sikerrel használtatnak szeplő és májfoltok, a forróság vagy fagy által keletkezett pirosság s a bőr minden tisztatlansága ellen. Egy nagy tégely ára 1 kor. 40 fillér, egy kis tégely 70 fillér. Egy nagy üveg mosdóvíz 2 korona, egy kis üveg 1 kor. Hozzávaló Mandola-korpuszappan 50 fill.

JOLIESSANTE-CRÉME

bőrfinomító és szépítő szer.

Kitért hatással bír a bőr finomítása és szépségének előmozdítására, valamint a pattanások s kitértések elűzésére. Egy üveg ára 3 korona 10 fillér.

JOLIESSANTE-PUDER

fehér, rózsás és sárga színben.

Kiváló finomsága miatt ajánlható leginkább. Az arcra láthatatlanul tapadva, annak kellemes színt ad. Egy nagy doboz ára 1 kor. 50 fillér, egy kis doboz 1 korona.

JOLIESSANTE-FOGPOR

legérszesebb fogpor a fogak tisztítására, odvasodásuk és büzdősük eltávolítására s megővésére, mely által egyáltalán a foghúrra is a legjótékonyabb hatást gyakorolja. Egy doboz ára 1 kor.

JOLIESSANTE-SZAPPAN

már kellemes illatánál fogva is a legkedveltebb tojletté-szappan. A bőrt finomítja és simává teszi, valamint előmozdítja s emeli annak friss, üde kinézését. Kivánatra mintadarabok ingyen adnak. Egy darab ára 80 fill.

Haj-Restorer

biztos szer a megőszült haj eredeti természetes színének visszaállítására. Egy üveg ára 2 korona.

Valódi minőségben kapható a készítő Molnár Lipót gyógyszerésznél Kassán.

Debreczenben: Tóth Béla gyógyszerárjában (Tisza-palota), G. Rochlik Arthur főter 2144. sz. Dr. Rothschnek V. Emil, Mihalovits Jenő gyógyszerárjában.

Apró hirdetések felvételek a kiadóhivatalban Kossuth-utca 13.

APRÓ HIRDETÉSEK

Apró hirdetések felvételek a kiadóhivatalban Kossuth-utca 13.

E rovatban az egyszeri beiktatás 10 szög 40 fillér, minden további szó 2 fillérbe kerül, vastagabb betűkből minden szó 2 fillérrel több. Vidékről beklüldhetők az apró hirdetések postautalványon; a postautalvány szelvényére az apró hirdetés szövege is feljegyezhető. A legkisebb hirdetés 40 fillér.

Valódi Zacherlin	Kiadó	Czipő, kalap	Eladó ház.
féregpor eredeti gyári árbán kapható Deutsch Lajosnál piacz-utca. 3.	5 szobás utcai, 3 szobás udvari lakás Hatvan-utca 22. sz. 6.	legjobb és legolcsóbb Révész Zsigmond úri divat-áruházában főter, Ranunkel-ház. 10.	Homokkert II. járáson, a 154. sz. adómentes új ház 3 szobával, hozzávaló helyiségekkel, 350 □ öl szőlővel, vételáron alól eladó. Vételhez 2800 korona szükséges. — Értekezhetni ugyanott. 12
Sestakerti	Vörös borok,	Tanuló felvétetik	
és érmelléki borok eladók. Értekezhetni Péterfia-ú. 18. sz. háznál. 4.	asztali és aszaborok legjobb minőségben kaphatók Váray József fűszerkereskedésében. 2.	egy jó családból való fiú Fekete Jakab úri divat-üzletében. 13	

Mihalovits-féle

Harmat-Crème

Arckemencesítő kenőcs.

A Harmat-Crème a legjobb arckemencesítő s kézbőr-ápoló kenőcs, mely üdév, puhává, fehérré teszi az arckemences bőrt.
A Harmat-Crème sem olmot, sem higanyt nem tartalmaz s teljesen ártalmatlan hatású.
A Harmat-Crème nappal is használható, miután nem szíroz s a poudert jól állja.
A Harmat-Crème nem teszi fényessé az arckemences bőrt s nem irritálja a bőrt.
A Harmat-Crème kiváló jó hatású mindennemű bőrbajoknál: pattanások s mitesszerek (bőr-akné) elmulasztására, napégette s szélkifújta arckemences s kőznél.
A Harmat-Crème teljesen zsírtalan, habszerű, jóillatú arckemences egy tégelyének ára egy korona.
A Harmat Szappan, mely a Crème hatását fokozza, darabonként 35 kr.
Főraktár a készítő MIHALOVITS I. gyógyszerésznél Debreczenben.

265.
1900.

Pályázati hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város f. évi július havi közgyűlésén egy **polgári biztosi állás** fog választás után betölteni, a mely állás évi 1400 korona fizetés és 200 korona lakbérből álló javadalmazással van egybekötve.

Felhivatnak a pályázni kívánók, hogy kellően felszerelt pályázati kérvényeiket hozzám, mint a kijelölő bizottság elnökéhez **f. évi július hó 20-ik napjának délutáni 5 órájáig** annyival inkább benyujtsák, mert a későbbben érkező pályázati kérvények tekintetbe vétetni nem fognak.

Debreczen, 1900. június hó 21.

Gr. Degenfeld József,
főispán.

9471. tkv.
ad. 1988. sz.

Arverési hirdetmény.

A vasuti kocsikban és állomási helyiségekben elhagyott tárgyak, u. m. bőröndök, táskák, kalapok, esernyők, botok, ruha- és fehérművek stb. Debreczen állomás podgyász felvételi helyiségében 1900. évi július hó 12-én d. e. 9 órakor kezdődő nyilvános arverésen el fognak adni.

Debreczen, 1900. július hó 2. án.

Az állomás főnökh.

Haselmayer,

KEGYES FERENCZ

legnagyobb

sirkőraktára

DEBRECZEN,

az Ipar- és Kereskedelmi Bank palotájában, Piacz-utca 58. szám.

A legjutányosabb árak, pontos és szolid kiszolgálás.